

LASTEN OSASTO

ASTORIA, ORE.

Täällä Astoriassa on ihanneliitto, jossa on kolme luokkaa. Minä olen toisessa luokassa. Opettelimme siellä lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä. Opettajamme nimi on Mrs. Mattila. Hän on oikein hyvä opettaja ja tekee hyvin usein meille pikku-kertomuksia, joita hän lukee meille. Jouluna meillä on joulukuusi-iltama, jossa me lapset suoritamme kaikki ohjelman. Ohjelmaan tulee lauluja, runoja ja tansseja. Pahanteko päivänä meillä oli juhlat, jossa me saatiin leikkiä. Täällä on satanut kovasti ja samalla ollut kovat ukonilmat ja myrsky on ollut niin kova, ettei sellaista ole missään ollut, missä minä isän ja äidin kanssa olemme ennen asuneet. Meillä on täällä myöskin lasten voimisteluseura ja minäkin olen siinä. Meitä opettaa siellä Mrs. Sibul. Meillä on voimisteluseuran iltamat 10 p. joulukuuta ja me opetelimme siihen parhaillaan kansallistaansia. Opettajamme sanoi, että jos olemme ahkeria ja oppivalaisia, niin hän opettaa meille kiinalaistanssin.

Kaikkille leikkikovereilleni Fitchburgissa, Ishpemingissä ja New Yorkissa paljon terveisiä, sekä molemmille tädeille.

Ressu Hyske.

FORT WILLIAMS, ONT, CAN.

Olen pian kahdentoista vuoden vanha ja olen syntynyt ja kasvanut täällä Fort Williamsissa. En ole käynyt missään muualla kaupungissa kun Port Arthurissa äidin asioiden ja sitten myöskin olen ollut jossain farmilla. Ei minulla ole yhtään siskoa. On vain yksi kasvatusveli. Hänen nimensä on Ahti Lassila. Hänellä ei ole äitiä täällä. Hänellä on isä, joka pitää hänestä hyvää huolta. Ahti on ollut meillä jo viidettä vuotta.

Meidän on tehnyt mieli kirjoittaa Toverittareen ja äiti on antanut luvan. Minä tahdoin, että Ahti kirjoittaisi ensin, mutta Ahti sanoo, että sinä olet isompikin, kyllä pienempi sitten perässä ehtii. Niin minun sitten täytyi alkaa. Olen hyvin huono kirjoittamaan Suomea. Olen taas unohtanut, kun ei tule kotona opeteltua ja haalilla ei ole ollut pyhäkoulua pitkään aikaan. Nyt se taas alkaa ensi pyhäpäivä ja se on kovin hyvä asia. Tulee pian joulu. On niin ikävä, kun ajattelee, että on niin kovin paljon lapsia, jolla ei ole vaatteita ja on kylmä talvi. Xiti on sanonut, että tässä maailmassa on niin paljon väärin. Varmasti onkin, kun toisilla lapsilla on kauniit kodit ja toiset saavat paleltaa ja nähdä nälkää. Se on sitten kumma asia, kun köyhät aina kärsivät sellaista huonoa kohtaloa, vaikka köyhiä on niin paljon. Ajattelen, että onkohan vielä silloinkin sellaista, kun minäkin olen jo iso. Minä en ainakaan siitä tykkää, en varmasti tykkääkään. Kirjoitan joskus toiste isää kuulumisia.

Charles Joel Ollikkala.

WARREN, OHIO.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille, erittäinkin pienille. Niin — nyt on meillä huomenna kiitospäivä, vaan me pidettiin se koulussa tänään, kun ei tällä viikolla enää ole koulua. Meillä tosin ei ole mitään kiittämistä, jos emme kiitä kovaa kohtaloamme, sillä isä on sairastanut yli vuoden, eikä äitikkään ole terve. Meitä on kol-

me lasta. Minä olen vanhin. Olen yhdentoista vuoden vanha ja olen koulussa neljännessä luokassa. Suomalaista koulua en ole saanut, mutta olen saanut lukea ja kirjoittaa suomenkieltä.

Minulla on velkko, joka on kolmannessa luokassa koulussa ja sisko ei käy lainkaan koulua, vaan leikkiä kulket päivät ulkona. Nyt meillä on joulu lähellä, mutta mitäpä iloa se tuottaa näin työttömänä aikana. Toivon kuitenkin, että saamme joulukuusen, jonka ympärillä vietämme joulua. Se tuottaa paljon hauskuutta, kun näkee kynttiläin palavan. Luulen, että tätä pientäkin iloa eivät kaikki köyhät lapset voi saada tänä jouluna.

Ehkä nyt lopetan ja toiste lisää. Toivon kaikille Toverittaren lukijoille hauskaa joulua!

Impi Salo.

NEWBERRY, MICH.

Haloo Toverittaren lukijat!

Olen kahdentoista vuoden ikäinen ja olen kuudennessa luokassa koulussa. Minulla on suomalainen opettaja, jonka nimi on Miss Mäki. Meidän koulussa on 29 lasta. Minulla on viisi veljää ja neljä siskoa.

Meillä on 16 lehmää ja 6 hevosta ja 110 kanaa ja yksi koira, jonka nimi on Jack. On myös kaksi kissaa, joiden nimet ovat: Matti ja Mikko. Minä tykkään niistä kaikista. Hyvästi pienet Toverittaren kirjoittajat.

Aili Mäki.

ABERDEEN, WASH.

Tämä on ensi kerta kun terveshdän Lasten osaston lukijoita. Olen yhdeksän vuotias ja olen kolmannessa luokassa koulussa. Opettajan nimi on miss Nell Dolley. Olin iloinen, jos tänne perustettaisiin suomalainen koulu, että me lapset oppisimme lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä. Kirjoitan enempi seuraavalla kerralla.

Helen Eliason.

HANCOCK, MICHIGAN.

Meillä on ihanneliitto taas toiminnassa ja voimisteluseura, jota johtaa Pekka Heikkinen. Ihanneliiton kokoukset joka toinen keskiviikko ja voimisteluharjoitukset joka toinen keskiviikko.

Meillä on harjoituksen alla näyttökappale "Sankarit", joka näytellään joulun pyhäpäivän tiedä vielä minä päivänä. Minulla on ikävää, kun isä loukkaantui Quincyn kaivannossa 25 p:nä lokakuuta. Häneltä meni rikki jokin luu selkärangan vieressä. Oli sairaalassa kaksi viikkoa. Vain nyt on kotona, mutta ei saa liikkua vuoteesta mihinkään.

En tiedä kuinka kauvan isän pitää maata. Oisi hauskeempaa kun hän pääsisi vähäkin kävelemään.

Helmi Metteri.

SOUTH RANGE, MICH.

Haloo Toverittaren lukijat. Monta kertaa olen ajatellut kirjoittaa tähän lehteen. Minun siskoni kyllä on kirjoittanut Toverittareen.

Olen toskielisessä koulussa, ikäni on yksitoista vuotta. Opettajani nimi on miss Barich. Minulla on veli ja kolme siskoa. Irja on kolmen vuoden, Mayme on kahdeksan vuoden ja veljeni Vesley on viisi vuotias. Vanhem-

pi sisko Hulda on 14 vuoden vanha. Meiltä kuoli isä kesäkuussa ja me joskus muistamme isää. Minun täytyy vanhemman siskoni kanssa olla vuorotellen pois koulusta niin kauan, kun äiti käy työssä. Hän hankkii meille leipää. Täytyy lopettaa ennenkuin tämä tulee liian pitkäksi.

Wilma Stark.

GRAYLAND, WASH.

Terveisiä täältä Graylandista. Täällä on satanut kokolailla paljon. Minulla on ollut surkea kesä. Ensiksi minun pappani sairasti sydäntautia ja sitten hän kesäk. 24 p. kuoli.

On taas täytynyt olla niin kiireessä, että ei ole ollut aikaa edes kirjoittaa. Me olemme poimineet "gramberia." Niillä on saatu markkinoilla hyvät hinnat. Olemme jo käyneet kolmisen kuukautta koulua. Minä olen yhdeksän vuotta vanha ja olen koulussa neljännessä luokassa. Minulla on pikku veli, joka on seitsemän vuotta vanha. Hän on jo toisessa luokassa koulussa.

Me asumme täällä farmilla. Xiti hoitaa kotia ja me käymme koulua. Meidän opettajan nimi on Margaret Gwin. Hän on hyvä opettaja, mutta se on ikävä kun hän menee pois pian.

Meidän ei tarvitse mennä enää koulun kun kolmena päivänä tällä viikolla. Sitteen taas koulu alkaa jouluk. 5 p., jos saadaan toinen opettaja.

Toveruudella:

Senvi Noronen.

YRJÖ

(Jatkoa seitsemänneltä sivulta)

tökoululainen kantol. Toverinsa ympäröimänä juoksi Yrjö sivussa. Toin toisessa laidassa, aivan pankin vieressä, seisoi sotaväkeä. Näille antoi nyt yllkonstaapeli kädellään viittauksen. Rauhallisesti kohottivat sotilaat kiväärinsä, ensin kuului lukkojen räinästä sitten sinkoilivat kuulat kansajoukkoon. — Heti sen jälkeen alkoi kuulua valituksia joukossa. — "Yrjö, mikä sinua vaivaa?" — Mutta Yrjö ei vastannut mitään, kumartui vaan eteenpäin asettaen kätensä rinnalleen. Toverit tutkivat häntä. Vielä kerran kohosi hän pystyyn, työnsi toverinsa syrjään, veti esiin revolverinsa ja ryntäsi eteenpäin. Nyt kohottivat sotilaat jälleen kiväärinsä. Kaikki hajaantuivat, mutta Yrjö, jonka rinnan kuulat olivat lävistäneet nudelleen, kaatui kuolleena sillalle.

Tällä viikolla oli pankin vartiostoa lähestynyt eräs vanhanpuoleinen upseeri ja komentanut sotilaille: "Kiväärit jalalle!" Tämän johdosta esiintyi paikalle saapunut yllkonstaapeli sangen röyhkeästi. Ja hänen ja upseerin välille puhkesi riita. Sillävälän alkoi kansa jälleen tulla torille, lähestyivät Yrjön ruumista.

Rauhallisena, lukuisien kuulien lävistämänä, lepäsi Yrjö sillalla, kinas-televien sotilaiden ja kansajoukon välillä. Kasvat käännettyä kohti avaruutta, oli hän kuin verinen kyanys, joka eroitti toisistaan kaksi onnetonta joukkoa, jotka hallitus oli yllyttänyt toinen toisensa kimppuun. Hänen silmänsä olivat kirkaat kuin lasi kasvat olivat jo jäähmettyneet. Tulevat kohan nämä kaksi eri joukkoa, tämän verisen kynnyn yli ojentamaan veljeskäden toinen toisilleen. Tulevaisuus on sen osoittava. Yksi asia vain on selvä, että jokainen aate, jonka kerran on kostuttanut sen toteuttajan veri, on elävä edelleenkin, sillä siksi riisti se elämän toiselta, eläkkeeseen itse. Yrjö! Et sinä kaatunut suotta. Sillä sinun ruumiisi yll-

tulee historia kulkemaan uutta päämäärä kohti. Sinun muistosi ei häijy Varsovan sillalta. Ja vaikka sinun ruumiisi katoaakin, niin jää sinusta kuitenkin jällelle kuolematon, saavuttamaton osanen, jota eivät kykene tuhotaan kiväärin kuulat eivätkä lähellä Varsovaa sijaitsevat linnakkeen patterit. Tämä kuolematon osanen tulee leijallemaan avaruudessa ja julistamaan sadolle vapautteen perkkiville kansoille, että Varsovan sillalla kaatui nuori, venäläinen sankari taistellessaan veljeyden ja yhteenliittymisen puolesta.

Kun tieto Pankkitorin tapahtumasta oli levinnyt ympäri kaupunkia, joutui eversti epätoivon valtaan. Hän nyhti itseään huviksista, repi pois olkalappunsa, kirosi virkaansa, ministeriä ja tsaria. Äiti ei puhunut sanaakaan hänen kanssaan tilasi ajurin ja aloi aontti tapahtumapaikkaa. Kokonaisen tunnin oli eversti raivoissaan, itkien senjälkeen kuin lapsi, lähes toisen tunnin. Yhtäkkiä soi puhelin. Lakeija ilmoitti, että kuvernööri haluaa puhua everstin kanssa — "Sano sille roistolle — kiljasi viimeisinaan eversti — että minä en halua keskustella hänen kanssaan." Lakeija poistui, mutta hetkisen kuluttua palasi hän takaisin ja ilmoitti, että kaupungin poliisimestari ilmoitua myötätuntonsa. — "Sano sille toiselle roistolle, etten minä välitä yhtään hänen myötätunnon osoituksestaan." — Lakeija ei kuitenkaan poistunut palkaltaan vaan seisoi kummastuneena. — "Mitä sinä odotat?" Hänen ylhäisyytensä herra poliisimestari ilmoitti että hän istuu aivan heti hänen ylhäisyytensä herra kuvernöörin kanssa ajoneuvollinsa ja tulee henkilökohtaisesti tervehtimään teitä ja tuomaan jalki syvän säälittelynsä." — Eversti mumisi jotain itsekseen, pyyhki sitten nenänsä poskelle vierittäneen kyyneleen ja käski lakeijan sanoa, että hän on iloinen tavatessaan heitä. Lakeija täytti määräyksen. Pian kutsui eversti hänet jälleen takaisin ja katsomatta häntä silmiin sanoi: "Katsohan Jussi, kun olkalaput ovat irtautuneet, täytyy ommella." Lakeija otti virkatakin ja irti reväistyt kunniamerkit, poistuen huoneesta, mutta hormostunut eversti juoksi vielä hänen peräänsä ja lisäsi: "Sinun pitää joutua, sillä heillä on hyvät hevoset, niin että he voivat saapua tänne aivan heti."

Kun Yrjön äiti oli juuri kääntymässä Svetokristin kadulta Bagnon kadulle, kohtasi hän oimaisen kulkueen. Kansajoukko kulki avopään kahta kahta merkkiä; yksi niistä oli liehuva punalippu toinen korkealle päiden yläpuolelle kohotettu verinen sinelli. Miksi pitikkään hänen kehda-tu tämä kulkue. Samassa pysäytettiin ajuri ja eräs nuorukainen nousi ajoneuvollin. — "Missä on Yrjö?" — kysyi everstin puoliso. — "Häntä lähettiin kulettamaan Dzika kohti mutta tuolla kansajoukon yläpuolella on hänen sinellinsä — uusi taistelulippu." Aivan rauhallisena laskentui Yrjön äiti alas ajoneuvoista ja sanoi tyyneesti: "Antakaa minun suudella sitä." — Kansajoukko tuli kuin nykäksi, Hiljaa kuiskaillivat he toinen toiselleen: "Hän on Yrjön äiti!" Ja vähäkkään ajostelematta otti hän polkansa sinellin ja peitti sillä kasvonsa, — mutta samassa musteni kaikki hänen silmissään ja kymmenet kädet olivat valmiit tukemaan häntä.